

ΟΙ ΜΠΟΕΜ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΚΟΛΛΕΤΕ

Ένας ποιητής πούμενε άδυνατος γιά τούς έξωφρενισμούς του. Η άδυναμία του πρὸς τίς ύπερ-
ρέτριες. Πὼς παντρέθηκε τὴν ὑπερέτρια του πατέρα του καί ὕστερα τὴν ἴδια τὴν ὑπερέτρια του.
Ο τρίτος του γάμος με τὴν ὑπερέτρια του ἀδελφού του. Ὅπου γράφει τὸν ἐπιχθόνειο τῆς
γυναίκας του.... πρὶν πέθανῆ !... Ὑπὸ τὰ ἐρείπια. Ὁ θάνατός του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Κολλετέ ἦταν ἓνας Γάλλος ποιητής, σύγχρο-
νος τοῦ Ραζίνα καί τοῦ Κορνιλιό. Ἄν ὅμως τὸν
Κολλετέ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν ἀποθανάτισουν οἱ
στίχοι του, τὸν ἀποθανάτισαν ὅσοσο μερικὲς τρέλ-
λες τῆς ζωῆς του, ἀπὸ τίς ὁποῖες θὰ διηγηθῶμε
ἔδω τίς χαρακτηριστικώτερες.

Ὁ Κολλετέ εἶχε παντρευτῆ σὲ πρῶτο γάμο με
μιά νεαρή ἐπιτέτρια τοῦ πατέρα του, ποὺ δὲν ἦταν
φυσικά πλουσία, μὰ δὲν ἦταν οὔτε καί ἑπισημ.
Λογίαν Μαρία Πουνέλλ, καί κατήγετο ἀπὸ ἓνα
μαζὸ χωριό, ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Στὸ χωριὸ αὐτό,
σ' ἓνα ὄρασιο σπίτι, ἐγκατέστησε ἔπειτα ἀπὸ τὸ
γάμο του ὁ Κολλετέ τὴν γυναῖκα του, ὁ ἴδιος ὅμως,
ἐπειδὴ εἶχε συνήθειαι νὰ συναναστροφῆται τοὺς εἰ-
ρηνικοὺς καί τοὺς αἰλικούς, ὁ ὁποῖος ἐγκατοῦνταν πολὺ με τὴν εἰ-
ρημὴ συντροφιά του, ζῆεον στὸ Παρίσι καί μόνο ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ
πήρναν καί ἔβλεπε τὴ Μαρία του.

Μιά μέρα, ἓνας ἀπειθαλιμένος τῆς γυναίκας
τοῦ ἔτρεξε στὸ Παρίσι καί εἰδοποίησε τὸν Κολ-
λετέ, ὅτι ἡ Μαρία του ἦταν βρασιὰ ἄρροστη.
Ὁ Κολλετέ ἦταν καλὸς σὺντρος, πήρε ἀμέσως
ἓνα ἄμαξι καί ἔξελιψε. Μὰ, γιὰ νὰ μὴν χάσῃ
ἀποκατὰ τὸν καιρὸ τὸν σπὸ δρόμο, ἄρχισε νὰ
συνθέτῃ ἓνα ποίημα, στὸ ὁποῖο ἐξαινοῦσε τίς
ἀρετὲς τῆς συνείας του, ἀπειθαλιότητας νὰ τὸ ἐ-
κφραζοῦσε σπῆν... κηδεῖα τῆς καί νὰ τὸ χωρίζῃ
ἐπάνω στὴν πλάκα τοῦ τάφου τῆς, ὅταν θὰ τὴν
ἔθαβε !..

Μὰ τὸ χωριὸ, ὅπως εἶπαμε, ἦταν κοντὰ στὸ
Παρίσι καί τὸ ἄμαξι ἔφτασε ἐκεῖ, ποσοτὸ ἄ-
νομι ὁ Κολλετέ προορίσῃ νὰ συνθέσῃ τὸν τε-
λευταῖον στίχον τοῦ ποιήματός του. Τότε ὁ
ἔξωφρενισμὸς αὐτοῦ ποιητῆς διέταξε τὸν ἄμαξι
νὰ σταθῆ ἔμπροσς στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του
καί δὲν κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄμαξι γιὰ νὰ μῆν καί
νὰ δῆ τὴν γυναῖκα του, παρὰ μόνον ὅταν τε-
λείωσε τὸν... ἐπιτάφιό τῆς ! Τότε πῆγε μπῆκε
στὸ σπίτι καί εἶπε καί κἀθῆσε στὸ προσκεφάλο
τῆς γυναίκας του, τοιμηφόρος καί περιποιητικὸς
τατος !

Μὰ ἡ γυναῖκα του δὲν πέθανε. Κ' ἔτσι δὲν
ἐδόθη στὸν Κολλετέ ἡ εὐκαιρία νὰ χρησιμοποιή-
σῃ τὸν ἐπιτάφιο, ποὺ τόσο βιαζότανε νὰ ἀποτε-
λειώσῃ. Ὁ Κολλετέ λοιπὸν ἔβαλε τὸ ποίημά του
στὸ πορτοφόλι του καί δὲν τὸ ζωντανότασε ἀπὸ
κεῖ, παρὰ ἔβηκε ἀπὸ ἔξω γρήγορα, ὅταν ἡ καίκα
τοῦ Μαρία ἀπεγράφισε πῆν νὰ κλείσῃ τὰ μάτια
τῆς !

***

Ὁ Κολλετέ ἦταν τότε πολὺ νέος ἀκόμη καί
ὅταν τὸ πῆθος τῆς χριστίας του πῆρασε, ἀποκάσιον νὰ ζωντανότα-
σῆ. Καί πράγματι παντρεύτηκε καί πήρε τὴν... ὑπερέτρια τῆς μαζο-
οἰτίας τῆς γυναίκας του, τὸν ἐπιτέτριον τὸν δηλαδὴ τὴν ἴδια !..
Εἶπε, βλέπετε, ὁ ἄθλος, ἰδιαιτέρη ἀδυναμία στῆς ἐπιτέτριες !

Μὰ ἄλλον καιρὸ ἔπειτα ἀπὸ τὸ γάμο του, ἡ δεύτερη αὐτῆς γυναῖκα
τοῦ ζωντάνε νὰ τὸν θάμῃ ! Μία μέρα ἓνος ὁ Κολλετέ περνοῦσε ἀπὸ
κἀποιο δρόμο, ἓνας τοῖχος ἔπαιε ἀπάνω του ἀπὸ μιά οἰκοδομῆ, καί
τὸν σκέπασε μῆσα στὰ χεῖράσιν αὐτὸ στὴ σκόνῃ. Ὁ ἄμορφος ποιη-
τῆς ἔβγαλε μιά χρονὴν καί ἔγραψε ἀμέσως τίς ἀσθησεις του.

Μερικοὶ ἀνθρώποι ποὺ τὸν εἶδαν, ἔβλεπαν τότε καί τὸν ἀνεύθυναν
ἀπὸ τὰ χεῖράσιν αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως κανεὶς τοὺς δὲν τὸν
γνώριζε, καί γιὰ νὰ καταλάβουν ποὺς ἦταν καί ποῦ ἔβηκε νὰ τὸν
πᾶνε, ἄρχισαν νὰ ψάχνουν τὰ χωριὰ τῆς. Καί νὰ μὲν δὲν βρῆκαν
κανένα πιστοποιητικὸ ἀπάνω του, ἀνακάλυψαν ὅμως
ἓνα ποίημα. Τί ἦταν τὸ ποίημα αὐτό ; Ἀποκατὰ τὸ
ἐπιτάφιός του, τὸν ὁποῖο ὁ ἀδόκιμος αὐτὸς στι-
χοπλοῦχος εἶχε ἐκ τὸν προτέριον ἔτοιμο στὴ τάστῃ του !

Ἐνθάδε κείται ὁ Κολλετέ
ὁ συγγραφεὺς καί ποιητῆς...

Ἐτα ἄρχισε ὁ ἐπιτάφιος, καί ἔτσι οἱ καλοὶ ἐ-
κείνοι ἀνθρώποι μπόρεσαν νὰ καταλάβουν ποὺς ἦταν
καί τὸν μετέφεραν ἀμέσως στὸ σπίτι του. Μὰ ἡ γυ-
ναῖκα του τὸν περιποιηθῆκε τόσο καλὰ, ὥστε ὁ Κολ-
λετέ σκεπάθηκε ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἀπ' τὸ ζεβ-
δάτι.

Τότε ὅμως ἤρθε ἡ σιμὰ τῆς γυναίκας του νὰ

ζωεβάτωθῃ. Ἀρρώστῃς ἡ δύστηνη καί πέθανε πολὺ
γρήγορα. Πάντως ὁ σὺντρος τῆς πρότινος νὰ τῆς
ἐτοιμάσῃ καί αὐτῆς ἓναν ὄρασιο ἐπιτάφιο !

***

Μετὰ τὸ θάνατο καί τῆς δευτέρας σὺντροῦ του,
ὁ Κολλετέ ἀπέφρισε νὰ παντρευτῆ καί γιὰ τρίτη φο-
ρά. Τοῦ πρότειναν μάλιστα μερικὲς χροῖδες τῆς ἁ-
ριστοκρατίας, μὰ αὐτὸς τίς ἀπέχρησε ὅλες. Ὁ ἄν-
θρωπος εἶπε, ὅπως εἶπαμε, μεγάλη ἀδυναμία στῆς ἐ-
πιτέτριες, καί γι' αὐτὸ παντρεύτηκε αὐτὴ τῆς φορῆς
τὴν ὑπερέτρια τοῦ ἀδελφοῦ του, τὴν ὄρασιον Κλαυ-
δίαν ! Στὸ γάμο του ὅμως δὲν παρευρεθῆ ὁ ἀδελφός
του, ὁ ὁποῖος ἦταν τόσο περηφάνος, ὥστε δὲν μπο-
ροῦσε νὰ δοκιμάσῃ ἀδελφῆ του τὴν τῶς ὑπερέτρια
του. Ἐνοεῖται ὅμως ὅτι αὐτὸ δὲν ἐπηρεάζε καθόλου
τὸν ποιητῆ.

Καί οἱ φίλοι ὅμως τοῦ Κολλετέ ἔβλεψαν τὴν ἴδια γνώμη με τὸν ἄ-
δελφὸ του, καί ἔβρισαν διὰ τὸ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸ εἶχε παρουσιάζει
πῆν με τίς ὑπερέτριες. Τότε ὁ Κολλετέ συνέλαβε ἓνα μεγαλειώδη
σχέδιο, γιὰ νὰ ἐξυψώσῃ τὴν γυναῖκα του στὴ συνείδησι τοῦ κόσμου.
Ἄρχισε νὰ τὴν παρουσιάζῃ ὡς μιά κρυμμένη ποιητῆ μεγαλοφυΐα,
τὴν ὁποία αὐτὸς εἶχε κατορθώσει νὰ ἀνακαλύψῃ ! Συνέθετε λοιπὸν
διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἡ ὄρασιον Κλαυδίαν ἐπῆρασε καί ὁ ἔξω-
φρενος ποιητῆς τὰ διαβάς με περιηγητικὸς φίλους του, ὡς
ποιητικὰ προϊόντα τῆς σὺντροῦ του !

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ Κολλετέ ἔπεισε με-
ρικοὺς φίλους του, διὰ δὲν εἶχε παντρευτῆ μιά
κοινὴ καί τυχερὰ γυναῖκα. Οἱ περισσότεροι ὅ-
μως ζῆεον ἀκόμη ἀπιστοὶ Θεομάδες, ὅταν ὁ
ποιητῆς ἔπαιε Σαρνικὰ ἄρροστη.

Ἡ γυναῖκα του τὸν περιποιῶταν με ἀφο-
σίαισι, μὰ ἡ κατάστασις τὸν χειρότερος ἀπὸ
μέρα σὲ μέρα, καί φανότανε καθαρὰ πὼς δὲν
θα ζῶσε πῆν. Καί ὅμως, μῆσα στὴν ἐπιθανά-
τιον ἐκείνη ἀνομία του, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς βρῆ-
κε τὴ δύναμι νὰ κἀνῃ μιά ἡρωικὴ πράξι, ποὺ
μαρτυρεῖ ὅλη τὴν ἀγάπῃ ποὺ ἔτρεψε στὴν
Κλαυδίαν του.

Ἀνισπρόθηκε με μεγάλη δυσκολία στὸ
ζεβδάτι του, καί ἔζησε χαρὰ καί κομῆσι.
Κ' ἐνὸς ἡμερῶς τὸν κατέλασε καί τὸ ἄσθμα
τοῦ ἔβγαλε τὴν ἀνανοῆ, ἄρχισε νὰ γράφῃ ἓνα
ποίημα. Τὸ ποίημα αὐτὸ τὸ ἔγραψε τίχα... ἡ
γυναῖκα του καί ἦταν ἀμερῶνος σ' αὐτόν,
τὸν ὁποῖον... ἐξαινοῦσε τίς ἀρετὲς !

Ὅταν τὸ τελείωσε, τὸ ἔδωσε στὴν Κλαυ-
δίαν του, γιὰ νὰ τὸ καθυπαγορεύῃ καί νὰ βάλ-
ῃ ἀπὸ κάτω τὴν ὑπογραφή τῆς.

Πᾶρε αὐτὸ ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε.
Ὅλα θὰ βρῶν φρασιὸ βέβαια τὸ ὅτι δὲν
μποροῦσε νὰ γράφῃ τίποτε, ἔσο ἡμίονα ἄρροστος, γιατί ἔβηκε νὰ
με περιποιηθῆς. Μὰ ἀρρὸ πέθανο, πρέπει νὰ μπόρῃς νὰ παρουσιάζῃς
ἓνα ποίημα, γιὰ νὰ κλείσῃς τὰ ζωὰ στίχιατα. Ἐστὶν ὅλοι θὰ πιστέ-
ψουν, διὰ ἔσονται ποιητῆ !..

Ἐτσι καί ἔβηκε. Σὲ δύο μέρες ὁ Κολλετέ πέθανε. Μερικοὶ φίλοι
του πήραν τότε τὸ δῆθεν ποίημα τῆς γυναίκας του καί τὸ διαβάσαν
δεξιὰ καί ἀριστερά.

Ἀνασπρόθηκε ὅμως οὔτε αὐτὸ δὲν μπόρεσαν νὰ πῆσῃ τοὺς ἀπίστους
Θεομάδες, καί ἴδιος τὸν περιφάνο Ραζίνα, ὁ ὁποῖος ἔπειτα ἀπὸ λίγο
καιρὸ ἔβηκε τὸν ἔξω ἐκ τὸν ἐπίγραμμα :

Τὸ Κολλετέ τὸ ὄνομα ἔκλεισε
καί νὰ ποῦ κα' ἡ γυναῖκα τὸν ἐξουβῆθη
Πῆρε, φαίνεται, ὁ χριστιανὸς πεθανότας
Καί τὴν ἐμνενοῖ τῆς σπυρὸ τάφου του τὰ βῆθη !..

***

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ἀντροῦ τῆς, ἡ ἄμοιρη
Κλαυδίαν ἔπαιε σὲ μεγάλη δυστυχία, γιατί ὁ μαζο-
οἰτῆς, ὅπως ὅλοι οἱ ποιητῆ, δὲν τῆς εἶχε ἀφῆσι τί-
ποτε. Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα κατέφευγε σὲ διάφο-
ρες πανοῦριες, γιὰ νὰ ἀποσπᾷ μερικὰ χρημάτα ἀπὸ
τοὺς ἄλλοτε φίλους τοῦ σὺντροῦ τῆς.

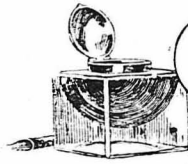
Μιά μέρα π.χ. πῆγε σὲ ἓναν ἀπ' αὐτούς, τοῦ εἶπε
ὅτι ἡ μητέρα τῆς εἶχε πεθάνει Σαρνικὰ, καί τὸν πα-
ρεκάλεσε νὰ τῆς δώσῃ μερικὰ χρημάτα γιὰ νὰ τὴν
θάμῃ. Ἐκείνος τῆς ἔδωσε. Μὰ τὴν ἐπομένη, εἶδε

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΑΙΟ ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

1ου Κόμητος ΓΕΙΟΥΖΕΠΕ ΠΕΚΚΙΟ

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΑΡ ΤΟΥ 1825

Ο Κολοκοτρώνης για τους Αιγυπτίους. Η λαβωματιάς του καπετάνιου. Η άγρια ένεργητικότης του. Η απελευθέρωσις του. Στὲ Ναύπλιο. Τὰ ιστορικά λόγια του. Η Ύδρα καὶ οἱ κάτοικοί της. Τὰ σπῆτια τῶν ἀρχόντων. Στὲ Βληχῆ. Τὰ ε-
χωρήματα. Οἱ ναυτικοὶ τῆς Ύδρας. Τὰ πυρπολικά του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Π'.

— Για να νικηθούν οι Αιγύπτιοι, μου ἀπάντησε ὁ Κολοκοτρώνης, φράζει να μαζευτούν μερικοὶ ἄντρες ἐγὼ νὰ τοὺς δώσουν φωτιά! Στὸ σημεῖο αὐτὸ μάλιστα συνώδεψε τὰ λόγια του με μιά ἐκφρα-
στικὴ χειρονομία.

— Γνωρίζω, πρόσθεσε, ἀφορέτεις τοποθεσίες, στὶς ὁποῖες τὸ ἱστικὸ του καὶ ἡ τακτικὴ του θάταν ἀξιοση. Ξέρεις τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔδωσε τὴ νίκη στοὺς Αιγυπτίους; Ἡ ἐνότις τῆς διοικήσεως. Γιατί οἱ Ἕλληνες, ἐνὸς δὲν ἔχουν πείρα, ἔχουν δὴλ τὴ μανία νὰ ἄρχουν καὶ νὰ καταστρέφονται...

— Ἐνὸς μου μιλοῦσε ὁ Κολοκοτρώνης, ση-
κωσε τὸ χέρι του καὶ ἔστηρε τὸ δακτυλόμε-
νοστού του.

— Εἶδα τότε ἕνα σημάδι ἀπὸ πληγὴ πάνω
στὸ μπράτσο του.

— Ποῦ λαβωθήκατε, καπετάνιου, τὸν ρώ-
τησα.

— Ποῦ ἄλλου; μου ἀπάντησε. Στὸν πό-
λεμο.

— Ἐνε γερὴ λαβωματιά, ὅπως βλέπω.

— Ὁ Κολοκοτρώνης χαμογέλασε καὶ μου
ἀποκρίθηκε:

— Δὲν εἶνε ἡ μόνη. Δὲν τὴν ἔχω δὰ μο-
νάζωρη.

— Ἐχετε καὶ ἄλλες;

— Κάποιες. Για δέστε...

Καὶ ποῦθεθε διάφορα σημάδια ἀπὸ πλη-
γὲς τοῦ πολέμου. Ἐνα στὸ ἄριστερό του
μπράτσο ἀπὸ βόλι, ἄλλο στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ
στήθους καὶ ἄλλο στὸν μηρό.

— Ὅλη τὴν ὥρα ποὺ μου μιλοῦσε ὁ Κολο-
κοτρώνης, ἔπαιξε μ' ἕνα μεγάλο τουρκικὸ
κομπολόι.

Ἐκεῖνο ποὺ παρατήρησα ἐπίσης στὸν γεν-
ναῖο αὐτὸν πολεμιστὴ ἦταν ἡ ἐνεργητικότης
του. Δὲν εἶχε τίποτε ἀπὸ τὴν ὀθωνανικὴ
χαλνίσια. Μιλοῦσε με ζωηρότητα, τὰ μῦστα
του ἀστράγαταν, καὶ γριζαὶν ὄγκια δεξιά καὶ
ἀριστερά, μὴ πετιέγονταν ὄρθος καὶ μὴ κα-
θίταν πάλι στὴ θέσι του, σὰν νάταν κλέφτης
καὶ νὰ φობόταν ἐνέδρες καὶ ἄξαφνες ἐπιθέ-
σεις.

— Ὁ Κολοκοτρώνης, δὲν εἶνε συνηθισμένος
ἀνδροπλος. Κι' ἡ πατρίδα του ἔχει νὰ περι-
μένη πολλὰ ἀξώμα ἀπ' αὐτόν.

— Ἄν ἐλευθερωθῶ, μου εἶπε, θὰ μετρηθῶ με τὸν Ἰωραῖμ καὶ
θα τὸν χάσω νὰ πῶ ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦθε...

— Σοὺ τὸ εἰγώμια, καπετάνιου.

***

Ἡ ἐνζὴ ποῦδουσα στὸν Κολοκοτρώνη ἐρχαμοποιοῦθηκε. Ἡ Κι-
βέρησις τὸν ἐλευθέρωσε. Σὲ λίγες μέρες ἔφτασε στὸ Ναύπλιο ὅπου
τουχαῖαν θεμῆν καὶ ἐνδοσώφδι ἰσοδοχῆ. Ἐνας ἀπὸ τοὺς βουλευ-
τάς τὸν προσεφώνησε καταλλήλως καὶ ὁ Κολοκοτρώνης ἀπάντησε μὲ
λίγα λόγια, μὰ φρόνιμα καὶ μετριομῆτα:

— Φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ύδρα, εἶπε, ἔφαξα στὴ θάλασσα καὶ
κατάλληλως νὰ παρουσιάζετα μπροστά του ἡ μητέρα τῆς Κλαυ-
δίας.

— Καλέ μου κῆρι, τοῦ εἶπε αὐτὴ, ἡ Κλαυ-
δία μου δὲν εἶε πετὰ. Πέθανε ἔξωρα σήμερα,
καὶ δὲν ἔχω πεντάρα γιὰ νὰ τὴ θάσω!

— Κάνας λάθος, τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Σὺ πέθα-
νες καὶ ὄχι ἡ κόρη σου!

Ἡ γομφὴ δὲν κατοῦθωσε με ὅτι καὶ ἄν τοῦ
εἶπε, νὰ τὸν πείσει ὅτι ἦταν ζωντανή. Ἀναγκά-
στηκε νὰ φέρῃ ἄρακτη, μὰ ὅτε καὶ ποτὲ πετὰ
μιθόρεσε νὰ τοῦ πῶρη πεντάρα, γιατί ὅσες φο-
ρὲς παρουσιάζεταν μπροστά του, ἐκεῖνος τῆς
ἔλεγε γελῶντας πὸς τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ
κάνῃ ἦταν νὰ γυρίσῃ τὸ γρηγορότερο στὸν τά-
φο τῆς...

μνησκαζία καὶ καθε ἐπιτάθεια. Κάμετε καὶ οἱ τὸ ἴδιο. Θάψτε ὅ-
λες τὶς διαφορῆς καὶ τὰ μῆσι σας. Ἐταῖ μονάχα θὰ λυτρωθοῦμε...

***

— Ἄς ξανάθωμε ὅμως στὴν Ύδρα.
Ἡ Ύδρα στὰ παλιὰ χρόνια ἦταν ἀκατοχρητῆ. Τὸ νησί αὐτὸ ἀ-
ποτελεῖται ἀπὸ πλῆθος ἀγόνων βουνῶν καὶ ἀπὸ μερικὲς μικρὲς ἐκ-
τάσεις γῆς ποὺ καλλιεργοῦνται με ὑπερβολικὴ ἐφογασία καὶ πολλὲς
δαπάνες.

Τὰ σπῆτια τῆς Ύδρας εἶνε ὄραια, λιθόχτιστα καὶ στερεά. Με-
ρικὰ ἀπ' αὐτὰ ἔχουν ἐπιβλητικὴ ἐμφάνισι καὶ βρισκονται ψηλότερα
ἀπὸ τ' ἄλλα, ὅπως τοῦ προέδρου Κουτουροῦ-
τη, τοῦ Μισοῦλη καὶ τῶν ἀδελφῶν Τουτσάκη.
Οἱ ἀρχόντες τῆς Ύδρας μιάζον με τοὺς
πληθῆς ἐνατιοῦδας τῆς Γενόνας, οἱ ὁποῖοι
ζούσαν λιτότητα, ἀλλὰ εἶχαν μεγαλοσηπεῖς
σοικασίες γιὰ νὰ ἐπιβάλλονται στὸ λαό.

Τὸ νησί αὐτὸ ὀφείλει τὴν ἀνάπτυξί του
στὸν ἔρωτα τῶν κατοίκων του πρὸς τὴν ἐλευ-
θερία. Πρωτὸ ἐξαγαγε ἡ Ἐπανάστασι, οἱ Ἕλ-
ληνες τὸν τουρκοκρατομῆνον μέρθον, ὅσοι ἦ-
θελαν νὰ διαφύγουν τὸν τουρκικὸ ζυγὸ, ἐγ-
κατέλειψαν τὰ εἴφορα νησιὰ τους καὶ ἦρθαν
νὰ ζητήσουν φιλοξενία στὸ ξερὸ καὶ πετρώ-
δες αὐτὸ ἔδαφος.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς νήσου ἄρχισε νὰ ἀεθά-
νεται συνεχῶς ἀπὸ ἐξοσαστία καὶ σήμερι
ἀνερχεται, ὅπως λέγουν, σὲ πραιοστέρο
ἀπὸ τριανταπέντε χιλιάδες κατοίκους. Ἡ Ύ-
δρα μπορεῖ νὰ προσέφερῃ στὸν ἀγώνα ἔξῃ χι-
λιάδες ναῖτες, ἀλλὰ λόγω ἐλλείψεως ἐπαρ-
κῶν πλοίων καὶ χρημάτων διατρέφει σ' ἐνέ-
γεια μόνο τὶς δύο χιλιάδες.

Ἐφέτος ὁ Ἕλληρικὸς στόλος ἀποτελεῖται
ἀπὸ ἐνενητὰ βρῆμα, διηρημένα σὲ τρεῖς μοῖ-
ρες. Ἀπὸ αὐτὰ ἡ Ύδρα παρέχει τὰ πεννι-
τη, ἡ Σπῆτες τὰ τριάντα καὶ τὰ Παρὰ τὰ
ἑπολιτικά δέκα.

Στὴν ἀρχὴ τῆς Ἐπανάστασεως ὁ στό-
λος εἶχε εἰκοσι πεντοβόλια, τὰ ὁποῖα κατα-
στρεφόμενα ἀντικαθίσταντο ἀπὸ ἄλλα και-
νούργια.

Ἡ Ύδρα ἔβγαλε μέχρι τώρα τοὺς ἰκα-
νοτάτους ναυτικούς, ὅπως τὸ Μισοῦλη, τὸ
Σαζοῦρη, τὸν Τσιμαδὸ καὶ τὸν Τουτσάκη.

Οἱ Ύδραῖοι περιμένουν τώρα με ἀνετοιμοησῆσι τὸν ἐρχομὸ τῶν
φορητῶν ποὺ ἀγόρασε ἡ Κυβέρησις ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Δὲν εἶνε
ὅμως καθόλου χομποροῦμιντες καὶ δικαιολογοῦνται ὅτι, μὴ μποροῦν-
τας νὰ ἀντεπεξέρχονται κατὰ τὸν ἐχθρὸν με τὰ μικρὰ τῶν σκάφη,
ἀναγκάζονται νὰ καταφεύγουν στὰ στρατηγῆματα καὶ στὸ στόλο.

Στοὺς ἐνατιοῦδας τῆς νήσου βρῆμα πολὺ φιλόξενα αἰσθημάτια.
Οἱ γυνο μερικῶν ἀπὸ τοὺς προχρόνιους εἶχαν τὴν ἐπιένεια νὰ με ὀ-
δηγήσουν νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ προβολοστάσια τοῦ λιμανιοῦ καὶ τὰ
λοιπὰ ὀργωμάτια. Τὰ προβολοστάσια εἶνε καλοχτισμένα καὶ δια-
τηροῦνται με πολλὴ φροντίδα.

Ἡ Ύδρα πῶν ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι εἶχε μονάχα τρία τηλεβό-
λια. Σήμερα ὅμως τὸ λιμάνι προσπαζετα ἀπὸ
τριάντα χιλιάνα τηλεβόλια.

Οἱ ἐποχρηστικοὶ ἐκεῖνοι νεοὶ με ὀδηγήσαν διὰ
θαλάσσης καὶ στὸν Βληχὸ, ὁ ὁποῖος ἀπέχει ἐνα
περίπου μίλι ἀπὸ τὴν πόλι καὶ ἄτου ἡ Γερουσία
διατρέφει στρατιωτικὴ προφυλακή. Ἐπειδὴ ὁ Βλη-
χὸς εἶνε τόπος πολὺ κατάλληλος γιὰ ἀπόβια, ἡ
Γερουσία ἀνήγειρε ἐκεῖ ἐνα στερεώτατο λιθῖνο
ὀχύρωμα με πολειστήρες, ἀπ' τὶς ὁποῖες μποροῦν
νὰ ἀποκροσθοῦν ὅσοι πλησιάζουν με ἐχθρικὲς δι-
αθέσεις ἀπ' τὴν παραλία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ ὄσνηχεια.

Ὁ Γεώργιος Σαχτούρης

